

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119249413
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6119249413.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Grösslingova 77, 824 68 Bratislava, IČO: 31 351 026, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO:36 853 186, proti žalovanej: G. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/XX A, XXX XX U., zast. splnomocnencom: V. I. D. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/XX A, XXX XX U., o zaplatenie 984,86 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom zo dňa 29. 05. 2020, č. k. 25Csp/106/2019 - 185, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 984,86 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 984,86 eur od 02.09.2017 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 13.03.2019 sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 984,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 02.09.2017 do zaplatenia, nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky vo výške 40,- eur a náhrady trov konania.

3. Súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca (stavebná sporiteľňa) a žalovaná (ako finančný agent) uzavreli dňa 21.11.2014 zmluvu o finančnom sprostredkovaní, na základe ktorej mala žalovaná realizovať činnosť smerujúcu k uzatváraniu zmlúv v oblasti stavebného sporenia v rozsahu stanovenom zákonom č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a žalobca sa zaviazal žalovanej vyplácať províziu. Žalobca a žalovaná uzavreli dňa 28.11.2014 osobitnú zmluvu o poskytovaní nábehovej odmeny, ktorej predmetom boli podmienky vzniku nároku na výplatu mesačnej nábehovej alebo nadštandardnej odmeny, jej výšky, podmienky vrátenia odmeny a ďalšie práva a povinnosti zmluvných strán. Platnosť zmluvy o nábehovej odmene bola viazaná na existenciu zmluvy o finančnom sprostredkovaní.

4. Z hľadiska zmluvného typu zmluva o finančnom sprostredkovaní je zmluvou o obchodnom zastúpení podľa ust. § 652 a nasl. Obchodného zákonníka. Nábehová odmena je svojou povahou províziou za

obchodné zastúpenie, viazanou na počet uzavretých obchodov (§ 659 ods. 1 Obchodného zákonníka), to znamená že podlieha i režimu zániku nároku na províziu podľa ust. § 662 Obchodného zákonníka. V čl. VII ods. 1, 2 zmluvy o nábehovej odmene je upravené vrátenie nábehovej odmeny (zánik nároku obchodného zástupcu na províziu podľa ust. § 662 Obchodného zákonníka).

5. V konaní si žalobca uplatňuje voči žalovanej titulom vrátenia nábehovej odmeny sumu 984,86 eur v súlade a s odkazom na ustanovenia zmluvy o nábehovej odmene, pričom nárok žalobcu na vrátenie uplatnenej sumy vznikol podľa čl. VII ods. 1 písm. a) bod i., zmluvy o nábehovej odmene, t.j. z dôvodu stornovania viac ako 30 % poisťných zmlúv v období dvoch rokov od prvého dňa prvého sledovaného mesiaca. Na základe toho vznikol nárok žalobcu na 100 % z celkovej vyplatenej nábehovej odmeny vo výške 1 023,- eur. Žalobca si však v konaní uplatňuje voči žalovanej len sumu 984,86 eur, čo dôvodí započítaním rezervného fondu vo výške 38,14 eur. Uvedené skutočnosti vyplývajú z vyčíslenia nábehovej odmeny, ktoré žalobca v konaní predložil spolu so žalobou a nárok na vrátenie nábehovej odmeny žalobca súdu preukázal aj doručeným zoznamom sprostredkovaných poisťných zmlúv, ktoré sa započítali na vypočítanie nábehovej odmeny, pričom pri každej poisťnej zmluve mal súd preukázané, či je ešte aktívna resp. či zanikla, z akého dôvodu a kedy. Zoznam zmlúv s prílohami bol žalovanej doručovaný na vyjadrenie, žalovaná na výzvu súdu písomne nereagovala, ani splnomocnenec žalovanej nežiadal na pojednávaní zoznam zmlúv s prílohami oboznámiť čítaním. Súd z tohto vyvodil, že táto skutočnosť nie je medzi stranami sporná. Súd posúdil nárok žalobcu za dôvodný a žalobe žalobcu o zaplatenie sumy 984,86 eur vyhovel v celom rozsahu.

6. V zmysle ust. § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a v spojení s ust. § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. súd priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy počnúc od 02.09.2017 t.j. prvým dňom nasledujúcim po uplynutí 14 dňovej lehoty na plnenie na základe výzvy žalobcu zo dňa 02.08.2017 doručenej žalovanej dňa 17.08.2017, kedy sa zásielka reálne dostala do dispozičnej sféry žalovanej.

7. Súd posúdil žalovanou vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku ako nedôvodnú. Žalobca písomne odstúpil od zmluvy o finančnom sprostredkovaní listom zo dňa 25.04.2017 v zmysle čl. VIII ods. 1 písm. c) z dôvodu nedostatočného výkonu finančného agenta. Odstúpenie od zmluvy bolo doručené žalovanej dňa 23.05.2017. Žalovaná nepopiera, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovanou bol ukončený odstúpením žalobcu od zmluvy o finančnom sprostredkovaní a že odstúpenie prevzala dňa 23.05.2017. Účinky odstúpenia od zmluvy nastávajú okamihom doručenia tohto odstúpenia finančnému agentovi, teda štvorročná premlčacia doba stanovená v § 397 Obchodného zákonníka začala plynúť v súlade s ust. § 394 ods. 1 Obchodného zákonníka od tohto dňa (keď oprávnený od zmluvy odstúpil) a keďže žaloba bola na súd podaná dňa 13.03.2019 nárok žalobcu nie je premlčaný.

8. Podľa ust. § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka je 40,- eur jednorázovo bez ohľadu na dĺžku omeškania. Súd vyhovel žalobe žalobcu aj v tomto nároku, nárok bol uplatnený v súlade s platnou právnou úpravou.

9. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnému v spore priznal plnú náhradu trov konania, pričom o výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

10. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná prostredníctvom splnomocneného zástupcu. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne.

11. Podľa názoru žalovanej súd v rozpore s duchom a požiadavkou zákona akceptoval nejednoznačné podklady pre preukázanie uplatňovaného nároku a podklady zo strany žalovanej nebolo možné verifikovať. Už pri podaní žaloby žalobca priložil niekoľko dokumentov (pravdepodobne tlačových zostáv z nejakého informačného systému) avšak bez akéhokoľvek autorizačného znaku a uvedené informácie boli navyše nejednoznačné, so skratkami, ktoré v dokumentoch neboli vysvetlené a vo všeobecnosti sú viacznačné (napr. PH, PZ, NO WP NO WS a pod.) a už vôbec nebolo jednoznačne preukázané, že bol naplnený argument 30 % rozsahu storna v rámci predpísaného časového intervalu uvedený v Zmluve o poskytovaní nábehovej odmeny v kapitole VII. Sám súd na prvom pojednávaní skonštatoval,

že podklady nie sú jednoznačné a vyzval žalobcu, aby podklady doplnil (zápisnica z pojednávania zo dňa 22.01.2020). Žalobca v priebehu konania pred posledným pojednávaním síce doplnil dokumentáciu siedmych prípadov storna poistných zmlúv, ale v pôvodnom podaní je uvádzaných 12 riadkov (jeden riadok je asi jedna zmluva) ale aj tak nie je nikde jednoznačne vyčíslený parameter 30 % rozsahu storna. Podľa názoru žalovanej uvedený stav v predložených podkladoch a dokumentácii k žalobe je v rozpore s ust. § 132 a nasl. CSP. Žalovaná podľa príslušných ustanovení uzatvorených zmluvných vzťahov si nesmela robiť žiadnu databázu alebo archív riešených zmlúv. Keďže žalovaná pôsobila u žalobcu ako finančný manažér a riadila skupinu ľudí finančných agentov, nie je možné a ani reálne, aby si pamätala všetky zmluvy sprostredkované ňou a členmi jej skupiny. Pritom nejaká „zabudnutá“ zmluva v zozname alebo „omylom“ pridaná medzi stornované môže významne ovplyvniť rozhodujúci parameter uvedený v čl. VII v Zmluve o nábehovej odmene - podiel stornovaných zmlúv.

12. Podľa žalovanej súd nesprávne právne posúdil nábehovú odmenu ako províziu, pretože províziou je odmeňovanie obchodného zástupcu vykonávané v závislosti od počtu alebo od úrovne obchodov (viď. § 659 ods. 1 druhá veta Obchodného zákonníka) a znamená nárok na odplatu za vykonanú prácu (§ 642 a nasl. Obchodného zákonníka). V posudzovanom prípade nábehová odmena nemá žiadnu väzbu na počet zmlúv alebo úroveň obchodov. Tá istá produkčná hodnota sa dá dosiahnuť jednou alebo viacerými sprostredkovateľskými zmluvami. Podľa uzavretých zmluvných vzťahov je totiž „nábehová odmena viazaná na výpadok výšky príjmu sprostredkovateľa určeného podľa celkovej produkčnej hodnoty sprostredkovateľských zmlúv do celkovej hodnoty 1200,- eur.“ Súd sa v súvislosti so stratou nároku na províziu v rozhodnutí odvoláva na ust. § 662 Obchodného zákonníka, ale pritom vôbec neskúmal podmienkové ustanovenie uvedené v tretej vete § 662 ods. 1, v znení: „Nárok na províziu zanikne, ak je zrejmé, že obchod medzi zastúpeným a treťou osobou sa neuskutoční a ak jeho neuskutočnenie nie je dôsledkom okolností, za ktoré zodpovedá zastúpený“. Teda súd neskúmal, či zánik nároku na províziu, storno konkrétnej zmluvy nie je spôsobené klientovi nevyhovujúcimi podmienkami zmluvy, ktorú schvaľoval žalobca. To znamená, či neuskutočnenie obchodu je alebo nie je dôsledkom okolností, za ktoré zodpovedá žalobca. Skutočnosťou je, že konkrétny text uzatváraných zmlúv bol pripravený a odsúhlasovaný žalobcom a zmluvy boli žalobcom aj podpisované. Žalobca uzatváral obchody, ktoré sprostredkoval finančný agent, takže pokiaľ klient žalobcu stornoval zmluvu, jednou z možností dôvodu storna môže byť aj skutočnosť, že v zmluve boli uvedené ustanovenia, ktoré klient časom odmietal akceptovať. Názor súdu z ktorého vychádza výrok rozsudku nie je správny, nevychádza z úplného zistenia a odborného posúdenia skutkového stavu.

13. Žalovaná namietla aj uplatnenie inštitútu nemožnosti plnenia. V priebehu konania žalovaná viackrát namietala nedôvodnosť žaloby vychádzajúcej z nepoužiteľnosti časti Zmluvy o poskytnutí nábehovej odmeny s odkazom na ust. § 374 a nasl. Obchodného zákonníka, ktoré pojednáva univerzálne o okolnostiach vylučujúcich zodpovednosť v pôsobnosti Obchodného zákonníka. V podaniach žalobcu nie je žiadne tvrdenie, že žalovaná by mohla storno odvrátiť, alebo aspoň mohla predvídať. Dokonca žalovaná sa o stornách dozvedela až po podaní žaloby žalobcom. Navyše v uzatvorených zmluvných vzťahoch medzi žalobcom a žalovanou je vo viacerých ustanoveniach zakázané pre finančného agenta čokoľvek konať voči klientom žalobcu bez vyzvania žalobcom alebo klientom (viď napr. čl. 2 bod. 3.) Táto situácia spadá pod ust. § 374 a nasl. Obchodného zákonníka, ktoré v danom prípade vylučujú zodpovednosť žalovanej za storno zmlúv klientov žalobcu. Žalobca nebol súčinný so žalovanou a neinicioval žalovanú k riešeniu vzniknutých problémov s klientom - aby konala v záujme zachovania poistných zmlúv. Aj z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na vrátenie vyplatenej provízie a nábehovej odmeny na základe uskutočneného storna zmlúv klientov.

14. Žalovaná tiež namietla neplatnosť časti zmluvy o nábehovej odmene, že s touto otázkou sa okresný súd nevysporiadal dostatočne a v súlade s ustanoveniami zákona. Súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovanej vo vzťahu k čl. VII zmluvy, keď v rozhodnutí poukázal na ust. § 263 Obchodného zákonníka a zásadu zmluvnej voľnosti i to, že „súd v prípade obchodno-právnych vzťahov nie je oprávnený vyrovnávať zmluvné pozície zmluvných strán“. Skutočnosťou je, že vzťahy medzi žalobcom a žalovanou sa prednostne riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka, kde je v § 263 zakotvená zmluvná voľnosť zmluvných strán, ale aj táto má určené svoje hranice. To znamená, že aj pre zmluvné vzťahy medzi žalobcom a žalovanou platí ust. § 649 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého „sprostredkovateľ neručí za splnenie záväzku tretích osôb, s ktorými sprostredkoval uzavretie zmluvy, nesmie však navrhovať záujemcovi uzavretie zmluvy s osobou, ohľadne ktorej vie, alebo musí vedieť, že je dôvodná pochybnosť, že splní riadne a včas svoje záväzky zo sprostredkovateľskej

zmluvy“. Podľa názoru žalovanej skutočnosťou je, že žalobca použitím ust. čl. VII zmluvy ako i podaním predmetnej žaloby uplatňuje voči žalovanej zodpovednostný vzťah a robí ju zodpovednou za storno niektorých zmlúv klientov a táto skutočnosť je v rozpore s ust. § 649 Obchodného zákonníka. Ustanovenie zmluvy o nábehovej odmene uvedené v čl. VII. keďže neuvádza podmienku uvedenú v ust. § 649 Obchodného zákonníka, ale „na tvrdo a priamo“ robí sprostredkovateľa zodpovedným za storno zmlúv, je v rozpore so zákonom a je neplatné, zmluva o nábehovej odmene je v tejto časti neplatná.

15. Dodržanie zásady poctivého obchodného styku na strane žalobcu bolo taktiež porušené, avšak súd prvej inštancie takéto tvrdenie žalovanej odmietol. Pri výkone práva vyplývajúceho z uzatvorených zmluvných vzťahov, ako i interných predpisov a pokynov žalobcu voči žalovanej dochádzalo k jednostrannému znevýhodňovaniu žalovanej. Konanie žalobcu nemôže požívať súdnu ochranu a odvolací súd by mal žalobu žalobcu zamietnuť.

16. Žalovaná súdu vytkla, že nepovažoval za potrebné žalobcu aspoň osobne vypočuť, zvláštnosťou je prečo vo veci konal Okresný súd v Žiari nad Hronom, keď žalovaná nemala v tomto okrese nikdy trvalý pobyt a i samotný výkon jej činnosti bol v okrese F.. Taktiež žalobca má sídlo v H.. V čase podania žaloby mala žalovaná trvalý pobyt už na terajšej adrese Q. XX A U. a žalobca nesprávne uviedol jej adresu v žalobe. Námietku miestnej príslušnosti ako aj hospodárnosti a vhodnosti presunu konania na aktuálne miestne príslušný súd Pezinok, vznesenú na začiatku prvého pojednávania súd odmietol. Priznala, že bolo veľkou chybou žalovanej, že podpísala predmetné zmluvy, ktoré sú svojou štruktúrou komplikované a nevyrovnané vzhľadom k zmluvným stranám s jednostrannou orientáciou na záujmy silného subjektu žalobcu. Pozícia žalovanej je obdobná ako pozícia občana pri spotrebiteľských zmluvách.

17. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca a navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny. Žalobca mal za to, že dostatočne preukázal opodstatnenosť uplatnenej pohľadávky, ako aj jej výšku a svoje tvrdenia podložil relevantnými dôkazmi. V danom zmluvnom vzťahu mala žalovaná postavenie podnikateľa a preto zmluva o finančnom sprostredkovaní aj zmluva o poskytnutí nábehovej odmeny sú obchodným záväzkovým vzťahom. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovanej, že jej pozícia je obdobná ako pozícia spotrebiteľa, súd tak nemôže aplikovať zásadu slabšej zmluvnej strany. Obligatorne sa uplatní právna úprava Obchodného zákonníka (v zmysle ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka) ako *lex specialis*, navyše zo samotnej zmluvy vyplýva použitie ustanovení Obchodného zákonníka, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodli inak.

18. Žalobca tiež uviedol, že názor žalovanej, že v prípade nábehovej odmeny nejde o províziu a ide o platbu za nevykonanú prácu, ktorá má nahradiť výpadok príjmu finančného agenta oproti očakávanej výške 1200,- eur mesačne, nie je správny. Nábehová odmena je svojou povahou províziou za obchodné zastúpenie, viazanou na počet uzatvorených obchodov (§ 659 ods. 1 Obchodného zákonníka), podlieha režimu zániku nároku na províziu v zmysle § 662 Obchodného zákonníka. Účelom takto poskytovanej provízie je podporiť novoprijatých finančných agentov pri ich obchodnej činnosti podľa zmluvy o sprostredkovaní a motivovať ich k dosahovaniu stabilnej produkcie v podobe obchodov uzatvorených v prospech žalobcu. Nábehová odmena je poskytovaná iba počas prvých dvanásť mesiacov od uzatvorenia zmluvy o nábehovej odmene za predpokladu, že finančný agent bude dosahovať požadovanú produkciu. (viď. čl. IV ods. 1 zmluvy o nábehovej odmene - finančnému agentovi vznikne nárok na vyplatenie nábehovej odmeny, ak sú splnené dve podmienky: a) splní produkčné a náborové podmienky stanovené nábehovým plánom tvoriacim Prílohu 1 a b) mesačný príjem agenta neprevyšuje sumu 1200,- eur.) Nábehová odmena nijakým spôsobom nemôže a ani nenahrádza výpadok príjmu finančného agenta, ako nesprávne uvádza žalovaná. Je to druh provízie viazaný na počet uzatvorených obchodov, pretože bez naplnenia produkčných podmienok nie je splnený jeden z predpokladov na jej vyplatenie.

19. Žalobca podotkol, že v konaní si uplatňuje nárok na vrátenie neprináležiackej provízie - nábehovej odmeny a nie nárok na náhradu škody. Preto v danom prípade nemožno aplikovať ust. § 374 a § 376 Obchodného zákonníka, ako namieta žalovaná v odvolaní.

20. Žalobca s poukazom na ust. § 662 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka a čl. VII ods. 1 písm. a) bod i. zmluvy o nábehovej odmene, vyvodzuje svoj nárok na vrátenie neprináležiackej nábehovej odmeny - tento závisí od trvania dojednaného obchodu a nie od konania finančného agenta. Preto tvrdenie

žalovanej, že pri uzatváraní poisťných zmlúv nedošlo z jej strany k žiadnemu pochybeniu je irelevantné a ak žalovaná má zato, že zánik poisťných zmlúv mohol zapríčiniť žalobca, v tomto je dôkazné bremeno na žalovanej, avšak žalovaná túto skutočnosť nijakým spôsobom nepreukázala.

21. Žalovaná sa ako podnikateľský subjekt riadne oboznámila so zmluvou o finančnom sprostredkovaní aj zmluvou o nábehovej odmene a za stanovených podmienok sa rozhodla do zmluvného vzťahu so žalobcom vstúpiť. V obchodno-právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada zmluvnej voľnosti, a „je neakceptovateľné aby všeobecný súd zasahoval do obsahu obchodnoprávneho vzťahu a neprípustne vyvažoval pomer práv a povinností v prospech niektorej zo zmluvných strán vystupujúcich v pozícii podnikateľov“ (viď. aj uznesenie KS Nitra zo dňa 19.07.2019 sp. zn. 15Cob/132/2018).

22. K vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že žalobca vôbec nereaguje na výhrady žalovanej o argumentačnej nedostatočnosti a sile a jednoznačnosti predložených podkladov v podanej žalobe vrátane tých, ktoré doplnil v priebehu konania. Žalovanej je jasná skutočnosť a netvrdí opak, že uzatvorené zmluvné vzťahy medzi ňou a žalobcom sa riadia Obchodným zákonníkom. To však neznamená, že na niektoré situácie a otázky treba riešiť použitím ustanovení Občianskeho práva. Žalovaná zotrváva na svojom názore, že aplikácia ust. § 662 Obchodného zákonníka, tak ako ju uplatňuje žalobca na tento prípad je nesprávna. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na dispozičné právo, je treba hľadať reálnu medzu dispozitívnosti versus kognitívnosti na zachovanie právneho poriadku a právnej istoty zmluvných strán vyplývajúcej aj z ducha zákona. A žalobca má ďaleko od poctivého obchodného styku a dobrým mravom - od predloženia návrhu zmluvných vzťahov, cez ich aplikáciu v praxi až po predmetnú žalobcu je poznamenané konaním mimo poctivého obchodného styku a preto nemôže mať súdnu ochranu.

23. Na vyjadrenie žalovanej žalobca písomne nereagoval.

24. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

25. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovanej spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na ne v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody žalovanej odvolací súd dodáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospeľ k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a súčasne vec správne skutkovo a právne posúdil. Rozhodnutie okresného súdu zodpovedá náležite zistenému skutkovému stavu vyplývajúcejmu z listín doložených v súdom spise, z podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, súd starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Žalovaná v odvolaní neuviedla a nepreukázala žiadne skutočnosti, ktoré by boli relevantným dôvodom a mohli mať vplyv na výsledok rozhodnutia, v odvolaní neuviedla iné dôvody než tie, s ktorými sa už vysporiadal okresný súd v odôvodnení jeho rozsudku.

27. Zo zmluvy doloženej v súdnom spise, z ktorej žalobca vyvodzuje svoj nárok na zaplatenie sumy 984,86 eur, nazvanej: „Zmluva o poskytnutí odmeny pre finančného manažéra“ uzavretej dňa 28.11.2014 medzi žalobcom (Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 383 408)) a Wüstenrot poisťovňa, a.s., IČO: 31 351 026 a žalovanou, vyplýva - viď. čl. 1 Predmet zmluvy, že finančný agent (žalovaná) vykonáva pre poisťovňu a stavebnú sporiteľňu finančné sprostredkovanie v oblasti poistenia a stavebného sporenia na základe písomnej „zmluvy o finančnom sprostredkovaní“ zo dňa 21.11.2014 a poverenia na výkon funkcie Finančného manažéra zo dňa 28.11.2014. Z uvedeného čl. tiež vyplýva, že uvedená zmluva bola uzatvorená v záujme podporiť finančného agenta pri jeho obchodnej činnosti podľa zmluvy o finančnom sprostredkovaní - jej predmetom bolo stanovenie podmienok vzniku nároku na výplatu

mesačnej nábehovej alebo nadštandardnej odmeny, jej výšky ako aj podmienky ich vrátenia, ďalšie práva a povinnosti zmluvných strán. Táto zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, a podľa čl. VIII bod 2. zanikne posledným dňom dvanásteho sledovaného mesiaca, môže však zaniknúť aj pred uplynutím tohto času a to z dôvodov taxatívne uvedených v bode 3. V záhlaví zmluvy je uvedené, že táto zmluva bola uzatvorená podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktoré stanovuje, že účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy (t.j. tzv. inomínatnu - nepomenovanú zmluvu), ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov zmluva nie je uzavretá.

28. V súdnom spise je tiež doložená zmluva nazvaná: „Zmluva o finančnom sprostredkovaní“ uzatvorená dňa 21.11.2014 medzi tými istými vyššie uvedenými účastníkmi, ktorej predmetom je finančné sprostredkovanie v oblasti poisťovníctva a stavebného sporenia, za podmienok a v rozsahu dohodnutom v tejto zmluve. Táto zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú (čl. 10 bod. 1.). V čl. 3 sú upravené práva a povinnosti poisťovne a stavebnej sporiteľne vo vzťahu k finančnému agentovi, v bodoch 6. až 12. Článku 3 sú upravené podmienky vzniku nároku, poskytovania, prípadného vrátenia provízií finančného agenta od poisťovne a stavebnej sporiteľne. V záhlaví zmluvy je uvedené, že zmluva sa uzatvára podľa ustanovení zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a ustanovení Obchodného zákonníka.

29. Okresný súd správne konštatoval, že z vyššie uvedených zmlúv Zmluva o finančnom sprostredkovaní nie je závislá na Zmluve o poskytnutí nábehovej odmeny pre finančného manažéra (čo neplatí naopak), teda zmluva o finančnom sprostredkovaní, ktorá je uzatvorená na dobu neurčitú, nezanká uplynutím doby 12-tich mesiacov ako zmluva o poskytnutí „nábehovej odmeny“, a zmluvné strany môžu na jej základe pokračovať v spolupráci aj po zániku zmluvy o poskytnutí nábehovej odmeny.

30. Žalobca pri uzatváraní zmluvného vzťahu so žalovanou zjavne mienil rozlíšiť „províziu“ podľa zmluvy o finančnom sprostredkovaní (uzavretej na dobu neurčitú) a tzv. „nábehovú odmenu“ podľa zmluvy o poskytovaní nábehovej odmeny, ktorá mohla byť vyplácaná (na rozdiel od provízie podľa zmluvy o finančnom sprostredkovaní) iba dočasne a to po dobu prvých 12-tich mesiacov, keď pri uzatváraní zmluvy o poskytovaní nábehovej odmeny odkázal na zákonné ustanovenie § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka umožňujúce uzavrieť v rámci zásady zmluvnej voľnosti vyplývajúcej pre obchodnoprávne vzťahy z Obchodného zákonníka aj takú zmluvu, ktorá nie je výslovne upravená ako typ zmluvy. Okresný súd však dospel k správne záveru, že nábehová odmena, tak ako bola dohodnutá v danej zmluve o poskytovaní nábehovej odmeny, vzhľadom na povahu (charakter) splňuje znaky provízie podľa ust. § 659 ods. 1 Obchodného zákonníka, potom nadväzne podlieha i režimu zániku na províziu podľa § 662 Obchodného zákonníka. Možno je súhlasiť s názorom prezentovaným žalobcom, že nábehová odmena nijakým spôsobom nenahrádza výpadok mesačného príjmu finančného agenta, ako tvrdí žalovaná, ale je to druh provízie viazaný na počet uzatvorených obchodov, nakoľko treba mať na zreteli, že bez naplnenia produkčných a náborových podmienok nábehového plánu v sledovanom mesiaci (príloha 1 k zmluve o nábehovej odmene) nie je splnený jeden z predpokladov na jej vyplatenie. Neobstojí tvrdenie žalovanej, že nábehová odmena nemá žiadnu väzbu na počet zmlúv alebo úroveň obchodov, keďže „výška mesačnej nábehovej odmeny sa rovná rozdielu, ktorý vznikne odpočítaním mesačného príjmu finančného agenta od sumy 1 200,00 eur a v prípade nulového alebo záporného rozdielu nemá finančný agent nárok na nábehovú odmenu“ vid'. čl. III bod 1. zmluvy)

31. V posudzovanom prípade žalobca uplatňuje svoj nárok zo zmluvy o poskytovaní nábehovej odmeny - nárok na vrátenie nábehovej odmeny s poukazom na znenie čl. VII tejto zmluvy, ktorú zmluva žalovaná uzavrela so žalobcom po oboznámení sa s jej podmienkami a za týchto podmienok sa rozhodla do zmluvného vzťahu so žalobcom vstúpiť. V danom prípade ide o obchodno-právny vzťah a žalovaná nemá postavenie spotrebiteľa, s ktorým zákon spája ochranu slabšej strany sporu.

32. Predmetom konania nie je nárok na náhradu škody, potom neprichádza do úvahy aplikácia ust. § 374 a § 376 Obchodného zákonníka, ako namieta žalovaná v odvolaní.

33. Neopodstatnené sú aj opakované odvolacie námietky žalovanej týkajúce sa miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu, pritom odôvodnenie rozsudku okresného súdu svedčí o tom, že okresný súd náležite posudzoval takúto námietku žalovanej s výsledkom, že zo strany žalovanej nebola uplatnená včas (vid'. bod 11 odôvodnenia rozsudku).

34. Dôvodné nie sú ani námietky žalovanej týkajúce sa dôkazného bremena žalobcu. Odvolací súd konštatuje, že v odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré dôkazy vykonal. Súd je subjektom, ktorý určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti bude považovať za preukázané a ktoré dôkazy vykoná. Súd nemusí vykonať všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde (§ 185 ods. 1 CSP). Súd musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou sporu, ak tento skutkový poznatok nebude preukazovať iným dôkazom. V posudzovanom prípade okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy hodnotil správne (každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti) a prihliadal na všetko čo vyšlo počas konania najavo. Podľa § 217 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Uvedené ust. platí primerane aj pre konanie na odvolacom súde - § 378 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. To znamená, že odvolací súd preskúmava rozhodnutie súdu prvej inštancie z hľadiska tých skutočností (vziať do úvahy môže iba skutočnosti), ktoré tu boli (existovali) v čase jeho rozhodovania. Právo tzv. „novôť“ v odvolacom konaní je v CSP (§ 366) nastavené tak, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Preto v danom prípade odvolací súd nebral do úvahy výhrady žalovanej vznesené až v priebehu odvolacieho konania k dokumentácii predloženej žalobcom preukazujúcej jeho nárok (k zoznamu sprostredkovaných poisťných zmlúv, ktoré sa započítali na vypočítanie nábehovej odmeny). Tieto skutočnosti nepochybne mohla žalovaná uviesť už skôr, teda na súde prvej inštancie, ak by konala starostlivo. Nejedná sa o také prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré žalovaná uvádza ako reakciu na skutočnosti o ktorých nevedela a ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala žalovaná povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Svedčí o tom obsah spisu a priebeh konania na súde prvej inštancie. Okresný súd v odôvodnení rozsudku výslovne uvádza, že zoznam zmlúv s prílohami bol žalovanej doručovaný na vyjadrenie, žalovaná však na výzvu súdu písomne a ani na pojednávaní nereagovala. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, a to aj v závislom výroku o trovách konania vzhľadom na úspech žalobcu.

35. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).